

Ujgurská dívka

Autor: Lance Welton

Odvěký stereotyp praví, že „všichni Číňané vypadají stejně“. Lidé tím však ve skutečnosti mívají na mysli chanské Číňany, kteří tvoří 91 % obyvatelstva Čínské lidové republiky. Vedle nich v asijské zemi ale žije také na 55 oficiálně uznaných etnických menšin. A pak tu jsou ještě další menšiny, kterým čínská vláda jejich status upírá, většinou proto, že tyto turkické národy se od Chanů geneticky velice liší a jejich vládu snášejí jen velmi ztuhle. Jednu z těchto neuznaných etnických menšin tvoří i více než 11 milionů muslimských „Ujgurů“, kteří fakticky vzdorují chanské okupaci už několik století. Geneticky jsou navíc do značné míry blízcí bělochům.

Proč se Ujgurové poslední dobou tak často objevují ve zprávách? Proč se západní vlády snaží přimět Číňany, aby přestali pošlapávat „lidská práva“ Ujgurů? Jak se z Ujgurů stal takto nepříjemný trn v patě pekingského režimu?

Ujgurové, kterým se až do 30. let minulého století říkalo prostě Turkiové, se znovu a znovu bouřili proti svým rasově východoasijským chanským vládcům, vzhledem ke genetické i kulturní odlišnosti obou skupin vlastně skoro nevyhnutelně. **Badatelé přesvědčivě prokázali**, že čím výrazněji se od sebe dvě etnické skupiny liší, tím pravděpodobnější je i konflikt mezi nimi. Severozápadní provincií Sin-ťiang, kde se soustřeďuje osídlení čínských Ujgurů, tak od roku 1931 zmítají v podstatě nepřetržité nepokoje. Kdysi skoro výhradně ujgurská provincie je dnes obydlena turkickým obyvatelstvem jen ze 45 % a celých 40 % tvoří Chanové. Hlavní město provincie Urumči je dokonce ze tří čtvrtin chanské a jen z 12,8 % ujgurské.

Tyto drastické demografické proměny jsou dokladem záměrné chanské vládní politiky zaplavení Sin-ťiang, v první řadě pak jeho metropole, chanskými imigranty, tak aby Ujgurové pozbyli kontrolu nad svým územím, rozpustili se v chanské kultuře a přestali čínskému režimu působit nesnáze coby kvazibělošský trn v patě.

Muslimští „Huiové“ v poměrně ostrém kontrastu s Ujgury podobně drsnými omezeními rozhodně netrpí, jelikož mají geneticky blízko k Chanům a proti jejich dominanci se nijak

nebouří. Chanové je tedy bohorovně tolerují.

Na rozdíl od Huiů však Ujgurové nemohou zřizovat školy, kde by vzdělávali své děti po islámském způsobu. Pokud pracují pro stát, nedostanou Ujgurové během ramadánu prostředky k držení půstu. Ujgurové musejí žít v komunitách oddělených policejními kontrolními stanovišti. Na dveřích svých domovů musejí mít QR kódy, tak aby policisté snadno mohli ověřit, kdo se v obydlí oprávněně pohybuje.

Současné kolo nepokojů vypuklo v roce 2009 „incidentem v Šao-kuanu“, městě na jihovýchodě Číny. Ujgurský gastarbeiter v továrně na hračky byl obviněn ze sexuálního napadení chanské ženy. Mezi chanskými Číňany rychle vypukly výtržnosti, při nichž byli dva Ujgurové zabiti a dalších 118 zraněno.

V reakci na to vzplálo revoltou město Urumči, kde se srotil dav více než tisícovky rozhořčených Ujgurů. Podle oficiálních čísel zemřelo 197 lidí, téměř bez výjimky Chanové. Peking proti neklidné provincii tvrdě zakročil s obnovenou rozhodností: nastolil mediální blokádu a v celém režimu nastolil vojenský režim fungování. Zatčeno bylo přes tisíc lidí a do února 2010 jich nejméně 26 skončilo na popravišti. Čínská vláda tvrdí, že ujgurští teroristé pobodali injekčními stříkačkami v provincii skoro pět stovek Chanů.

Od té doby tak Islámská strana Turkestánu i další skupiny vedou proti Chanům krvavou teroristickou kampaň a došlo i k dalším krvavým nepokojům. V březnu 2014 pobodali ujgurští teroristé 141 náhodných chanských cestujících na nádraží v jihočínském Kchun-ningu. 31 lidí zahynulo. V dubnu téhož roku se odpálil atentátník na nádraží v Urumči a kromě sebe zabil také trojici Chanů. V únoru 2017 trojice útočníků ubodala pět Chanů, než je zabili policisté.

V roce 2017 spustila čínská vláda masové zatýkání a snad až tři miliony Ujgurů skončily v „převýchovných táborech“ s povinnou výukou čínštiny a programem všeobecné demoralizace.

Kdo tedy vlastně jsou Ujgurové? Podle nejnovějších poznatků tvoří genetický klinální přechod mezi „evropskými“ a „východoasijskými“ populacemi. Na severu Sin-ťiang v Chotanu žije ze 60 % geneticky evropské a ze 40 % východoasijské obyvatelstvo. Na jihu provincie jsou pak Ujgurové asi z 52 % geneticky evropští.

To je ovšem pochopitelně jen řeč průměrů a někteří Ujgurové tak mají podstatně víc než 60 % evropských genů – což snad vysvětluje, proč se mezi nimi najdou i jedinci s plavými vlasy a modrýma očima, kteří by nepůsobili nepatřičně ani někde v Pobaltí.

Genetik Razib Khan vyslovil teorii, že Indoevropané dospěli na území dnešního severozápadu Číny asi před 4000 lety při hledání další úrodné půdy a pastvin. To by vysvětlovalo, proč mají slavné tarimské mumie, staré asi dva tisíce let, tak nápadně evropské rysy, což ostatně působí Pekingu nemalé rozpaky.

Někdejší kanadská olympionička a cestovatelka Linda Thomová navštívila Sin-ťiang v roce

2007 a napsala, že:

Přestože se našly stovky mumií, dvě asi nejproslulejší jsou tzv. „muž z Chärchänu“ a „Loulanská krasavice“, kterou jsme s manželem v roce 2007 viděli v hlavním muzeu provincie v Urumči. Doba úmrtí muže z Chärchänu se udává někdy kolem roku 1000 př. n. l. Měl rusé vlasy, byl asi 175 cm vysoký s výrazně evropskými rysy. Loulanská krasavice, jedna z nejstarších mumií, měla světle hnědé vlasy a jasně evropské, nikoliv čínské rysy.

Umělecké znázornění možné sličnosti Loulanské krasavice vysvětluje, proč ji Ujgurové přijali za symbol svého lidu. Vypadá jako oni, ne jako Číňanka.

Rozbory vzorků DNA tento postoj sice plně nepodporují - Ujgurové jsou turkický národ - ale ať už je skutečnost jakákoliv, o mumie chanských Číňanů se rozhodně nejedná.

Zhruba před 2500 lety přišli do oblasti geneticky východoasijské lidi a smísili se se zdejšími indoevropskými obyvatelstvem. Výsledkem tohoto spojení byli Ujgurové.

Někdy kolem 9. stol. n. l. Ujgury ovládl turkický kmenový svaz Dolanů. V průběhu následujících několika generací tyto turkické kmeny přestoupily k islámu a do 17. století se muslimy stali takřka bez výjimky také Ujgurové. V dávnověku nejspíš hovořili indoevropským jazykem, nyní však mluví turkickým dialektem, který se i dnes v Číně zapisuje arabštinou. Ujgurové však do turkické skupiny národů náležejí jen jazykově, nikoliv geneticky. Ujgurové se časem rozptýlili i mimo čínské území a dnes tak obývají i Turecko, Uzbekistán, Kazachstán nebo Kyrgyzstán. Stále větší počty uprchlíků si také hledají nový domov na Západě.

Krasavice z Loulanu

Ve 12. století ovládli většinu Ujgury obývaného území (Ujgurstán) Mongolové, kterým v 17. století vyrvali vládu chanští Číňané. Ujgurské město Uš v roce 1765 povstalo v odpovědi na znásilnění tamních žen Číňany. Rebelie byla potlačena, mužští obyvatelé města pobiti, ženy a děti prodány do otroctví. Po pádu dynastie Čching v roce 1912 se Ujgurové dvakrát pokusili se sovětskou podporou nastolit republiku Východní Turkestán, v obou případech byl však mladý stát Číňany nemilosrdně rozdrčen.

Pronásledování Ujgurů nás staví před řadu otázek bez snadných odpovědí. Chanští Číňané na jedné straně podobně jako Evropané i Američané čelí ofenzivě islámských teroristů, kteří vraždí naše lidi. Ujgury zas pohání touha získat zpět svou zemi, stejně jako Palestince (alespoň z jejich pohledu). Muslimští imigranti na Západě sice možná prahnou po tom, aby se jim Západ „podvolil“, často jsou však alespoň podle svých vyjádření motivováni západním vměšováním se do věcí muslimských zemí, např. americkou vojenskou přítomností v Saúdské Arábii. Měli bychom proto sympatizovat s Chany, kteří se podobně jako my snaží ochránit své obyvatelstvo před muslimským násilím?

Na druhé straně ovšem Chanové nemilosrdně pronásledují do nemalé míry evropskou menšinu na čínském území (byť tato menšina přestoupila k islámu). Chanové perzekvují „naše lidi“ - škodí našim „genetickým zájmům“, protože našim bytostným „genetickým zájmem“ je, aby existovalo co nejvíc příslušníků naší skupiny na co největším území. (Tento argument explicitně zformuloval australský akademik **Frank Salter** ve své knize *O genetických zájmech* z roku 2003)

Narůstající čínská agresivita v nové studené válce spolu s tímto byť lehce okrajovým „genetickým zájmem“ však dost možná převáží misky vah ve prospěch příklonu k čínské kvazi-evropské menšině.

Článek Lance Weltona *Does The West Have A “Genetic Interest” In Supporting China’s Uyghurs?* vyšel na stránkách VDare.com 12. října 2019